

gastvrouw kon niet begrijpen, waarom de militair plotseling zoo uitermate vreemd en ontdaan deed.

Wat kon toch de oorzaak hiervan zijn? Zag hij het beeld van Tilly? Was zij het, die gestorven was met een rotsvast geloof? Hoorde hij nu ook nog zingen, de melodie van een dankpsalm?

Rustema stond op, hij heefde op zijn beenen.

„Het... het was een foto van een ander, van iemand die veel op Tilly geleek,” zei hij moeilijk.

Hij was terug in de werkelijkheid en zie nu, het was toch geen droom geweest. Neen, het was Tilly niet, die daar afgebeeld stond in de familie-album van de smidsvrouw. Maar toch was het Tilly weer wél... Want Tilly of Geesje, eender was hun verscheiden geweest en eender hun geloof.

Toen barstte de stille korporaal in snikken uit en zocht erbarmen en troost bij Hem, Die geeft en neemt en te loven is.

● Uitslag Dierenprijsraadsel

(No. 18, 3 Februari 1940)

Uit verschillende opmerkingen, bij de oplossingen gevoegd, blijkt wel, dat men plezier heeft gehad in deze prijsvraag. Er is naarstig gezocht en... gevonden, zelfs meer dan wij verborgen hadden. Hier volgen de namen der dieren, die wij in het stukje verwerkten: ooi, koe, schapen, ai, egel, berin, ree, hond, enter, os, los, leeuw, apen, mol, kater, beer, haas, bij, hinde, ezels, ram, eland, ruin, paard, aal, ekster, baars, rat, kwakkelen, raaf, gans, eend, arend, gier, grutto, mees, tor.

De volgende namen werden door lezers of lezeressen ook nog gevonden: aar (arend), ster (zeester), prik, neef (mugje), gent (gans), wind (windhond), ral (ralvogel), pop, ever (wildzwijn), weer (ram), deen (wilde zwaan), waard (woord), ka (korenkauw), plaat (schol), rok (sprookjesvogel).

Deze namen hebben we werkelijk in Van Dale's woordenboek kunnen vinden, wat niet het geval was met: lei, top, schaatsenrijder.

Misschien dat deze benamingen wel hier of daar gebruikt worden, maar algemeen bekend zijn ze zeker niet.

Een oplosser vond de namen: vloo, mier, uil, terrier, zeug, maar we kunnen niet ontdekken, hoe men die gevonden heeft.

We hebben verscheidene uren aan het nazien en sorteeren der ingekomen oplossingen besteed. Ten slotte werden de tien prijzen toegekend aan:

G. J. de Jong, Zwijndrecht; W. Drenth, Hoedekenskerke; G. Kroon, Den Haag; J. van Dijk, Huizum; mevr. J. Huizing, Apeldoorn; H. Kraaijeveld, Stroobos; M. de Grauw, Alphen a. d. Rijn; H. J. C. Markgraaf, Den Haag; M. C. Meima, Groningen; I. J. van Vliet, Zwijndrecht.

De uitgevers van ons Blad zijn zoo vriendelijk geweest om de keuze van een der genoemde prijzen aan de prijswinnaars te laten. Men schrijve dus aan firma La Rivière & Voorhoeve, Brink, Zwolle, wat men wenscht.

Selma Lagerlöf

EN DE BIJBEL

Enige jaren geleden heeft de ontslapen schrijfster via de radio in het Duitsch een roerend verhaal verteld uit haar jeugd. Christine Doorman haalt het aan in een libel, getiteld: Selma Lagerlöfs levensavond.

Selma's vader was ziek thuisgekomen, 't werd spoedig longontsteking. Haar moeder kwam nu alleen de kinderen goeden nacht zeggen en met hen bidden; anders kwam haar vader altijd mee. Nadat Selma het „Onze Vader” had gebeden, vroeg haar moeder: „Wil je onze lieven Heer ook niet vragen, of Hij vader voor je bewaren wil,” maar het kind kon geen woord zeggen. Dat duurde zoo een uur, haar moeder wachtte, maar ging eindelijk weg, zonder Selma goeden nacht te kussen. Het kind was dood-ongelukkig. Waarom ze geen woord kon uiten wist ze niet, maar toen ze alleen was, kwam de angst. Zou God niet heel boos zijn? Wat moest ze doen om te bewijzen, dat ze het vreeselijk zou vinden, wanneer haar vader eens niet meer beter werd?

Den volgenden dag zag ze haar tante in den Bijbel van grootvader lezen. Tante vertelde, dat grootvader vijftien maal den Bijbel van begin tot eind had door-

gelezen. De oude man zei altijd: „De Bijbel is de beste medicijn, geen enkel middel van een dokter werkt gezegender dan wat de Bijbel ons voorschrijft.” Toen kreeg Selma opeens een inval. Nu wist ze wat ze doen moest. De Heer wilde, dat ze den ganschen Bijbel zou doorlezen, dan zou Hij vader weer gezond maken. Ze deed aan God de belofte van a tot z den Bijbel te zullen doorlezen, maar geen mensch vertelde ze van dit voornemen. Selma moest elken dag een uur rusten voor haar gezondheid en dat uur wilde ze aan het Bijbellezen besteden. Toen haar moeder echter eens binnenkwam, terwijl ze las, verbood ze haar kind te lezen in het rustuur; dat was niet goed voor haar.

Toen nam Selma elk oogenblikje waar om in den Bijbel te lezen. 's Zondags bijvoorbeeld behoefde ze niet vóór acht uur op te staan. Ze hield vol om vóór achten een paar uur te lezen.

Verder ontzegde ze zich alle genoogens om maar te kunnen lezen. Als er tochtjes gedaan werden met logé's, bleef zij thuis. Zij bleef trouw aan wat ze God beloofd had en was overtuigd, dat haar vader anders niet beter zou worden... Godsvertrouwen is kenmerk geweest van Selma's geheele leven.

„Alles komt van God, zonder Gods hulp kunnen wij niets,” heeft ze menigmaal gezegd, „mèt Gods hulp kunnen we alles. Gods wil geschiede!”

